

ת"פ 49003/05/14 - מדינת ישראל נגד מרדכי יהודה פריד

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 49003-05-14 מדינת ישראל נ' פריד תאריך: 6.3.2017

בפני כבוד השופט ד"ר זאיד פלאח

מאשימה מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי

נגד

מרדכי יהודה פריד באמצעות ב"כ עו"ד מוטי לוי נאשמים

הכרעת - דין

כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע העבירות המפורטות על גבי שלושה אישומים נפרדים: כל שלושת האישומים מייחסים לנאשם ביצוע עבירה שעניינה **החזקה** - עבירה על סעיף 11 (א) לחוק להסדרת פיקוח על הכלבים, התשס"ג 2002 + תקנה 18 (ב)(2) לתקנות להסדרת הפיקוח על הכלבים, 2005. בנוסף לעבירת ההחזקה, האישום הראשון מייחס לנאשם ביצוע עבירה שעניינה **מעשי פזיזות ורשלנות** - עבירה על סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; האישום השני מייחס לנאשם עבירה של **איומים** - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, והאישום השלישי מייחס לנאשם עבירה של **תקיפה** - עבירה על סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

2. **האישום הראשון** מתייחס ליום 10.8.13 סמוך לשעה 19:00, עת טייל מיכאל שיינשין (להלן: "המתלונן") עם כלבתו (להלן: "כלבת המתלונן") בפארק הכט שבחיפה (להלן: "הפארק"), ובאותו מועד טייל הנאשם בפארק עם כלבתו (להלן: "כלבת הנאשם"). כלבת הנאשם היתה ללא רצועה, והיא תקפה את כלבת המתלונן, בכך שנעצה את שיניה בעורפה, וכשניסה המתלונן להפריד בין הכלבים - ניסתה כלבת הנאשם לנשוך אותו. כתוצאה מהנשיכה נגרם לכלבה פצע בקוטר 11 ס"מ, והיא נזקקה לטיפול רפואי.

3. **האישום השני** מתייחס ליום המחרת של האישום הראשון, דהיינו ליום 11.8.13, בסמוך לשעה 19:00, עת טייל המתלונן עם הכלבה בפארק, הוא הבחין בנאשם שטייל עם כלבתו שלא באמצעות רצועה. המתלונן ניגש לנאשם וביקש ממנו החזר עבור הטיפול הרפואי שהוענק לכלבתו בגין פגיעתה המתוארת באישום הראשון, וכן את פרטיו לצורך הגשת תלונה. הנאשם סרב לתת את פרטיו למתלונן וסרב לשלם עבור הטיפול הרפואי, ואז התקשר המתלונן למוקד 100 וביקש שיגיע שוטר. בזמן שחיכה המתלונן למשטרה, הנאשם נצמד לגופו של המתלונן ואיים עליו באומרו "אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק וזה יעלה לך בבריאות".

4. בהתאם לעובדות **האישום השלישי**, ביום 20.8.13 סמוך לשעה 19:00, טייל המתלונן עם משפחתו והכלבה בפארק והבחין בנאשם שטייל עם כלבתו שלא באמצעות רצועה. המתלונן צעק לנאשם שיתפוס את כלבתו, ומשראה המתלונן כי הנאשם לא עושה דבר, צעק בשנית לנאשם וביקש שיתפוס את כלבתו. בתגובה, הנאשם תקף את המתלונן בכך שתפס אותו בגרון וחנק אותו.

5. תיק זה התנהל בפני מותב אחר ולאחר שהמותב הנ"ל פסל את עצמו, הועבר התיק להמשיך טיפולי ביום 29.2.16.

6. הנאשם הודה בעבירת ההחזקה בכל שלושת האישומים, אך כפר בעבירות הנוספות שיוחסו לו. בנוגע ל**אישום בראשון**, הודה הנאשם כי הלך עם כלבתו ללא רצועה, ושהיא נשכה את כלבת המתלונן, אך טען כי מדובר בתגרת כלבים ובתקיפה הדדית. הנאשם כפר כי כלבתו ניסתה לנשוך את המתלונן וטען שהוא בעצמו הפריד בין הכלבים. בנוגע ל**אישום השני**, הנאשם הודה שהיה שיח בנוגע לפיצוי, כאשר המתלונן טען שמגיע לו 600 ₪, והנאשם, הסכים לשלם סך של 200 ₪, לאחר ששוחח עם הוטרנר שלו בנוגע להערכת מחיר הטיפול. הנאשם כפר בעבירת האיומים, ולדברי סנגורו - הביטוי אינו עונה על הגדרת עבירת האיומים. בנוגע ל**אישום השלישי**, הנאשם הודה שטייל עם כלבתו, הודה שהיה שיח בינו לבין המתלונן, אך טען כי המתלונן התפרץ לכיוון הנאשם ואמר לו לקחת את כלבתו, אחרת ישחט אותה ויבעט בה. הנאשם כפר בכך שהוא חנק את הנאשם וטען כי המתלונן התקרב אליו עם תנועות בכוונה לבעוט בו ובתגובה הנאשם הרחיקו בידיו.

7. מטעם המאשימה העידו המתלונן, אשתו והחוקרת של התיק, והוגשו 10 מוצגים. מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד ולא הוגש כל מוצג.

דין והכרעה

8. הנאשם, כאמור, הודה בביצוע עבירת ההחזקה בכל שלושת האישומים, והמחלוקת היא בנוגע לעבירה הנוספת המיוחסת לו בכל אחד משלושת האישומים, על כן הכרעת דין זו תדון בעבירות הנוספות.

האישום הראשון

עדות המתלונן

9. המתלונן העיד בנוגע לאישום הראשון כדלקמן (החל מעמ' 33 לפרוטוקול, שורות 18-23):

"... טיילתי עם הכלבה שלי בפארק הכט בחיפה. איכשהו בדרך ראיתי את שני הכלבים של הנאשם משוחררים והיה לו כלב משוחרר ניסה פעמיים בחודש הקודם לתקוף את הכלבה שלי, הפעם הוא התקרב, נשך אותה, הנאשם

ואשתו היו משהו כמו 20-30 מטר רחוק מהכלב, איכשהו ניסיתי להפריד והכלב ניסה לנשוך אותי אז איימתי עליו עם הרגל שיתרחק, לקחתי את הכלבה שלי לווטרינר. הכלב של הנאשם היה משוחרר ובמרחק מהנאשם ואשתו. הכלבה שלי טופלה אצל הווטרינר ושילמתי על הטיפול סך של 580 ₪"

10. **בחקירתו הנגדית** נשאל המתלונן אם הייתה התגוששות בין הכלבים, ותשובתו "הכלב שלו התנפל על הכלבה שלי. הכלבה שלי הייתה קשורה. ..." (עמ' 34 שורה 22). לאחר מכן נשאל לגבי הטענה שכלבתו של הנאשם ניסתה לנשוך אותו, והשיב ש "תוך כדי שניסיתי להרחיק את הכלב, הוא ניסה לתת לי נשיכה, ביד, איך שניסיתי להרחיק אותו. עשיתי תנועות עם הרגל לנסות להרחיק אותו. הכלב ניסה" (עמ' 34 שורות 25-26).

11. המתלונן העיד באופן עקבי ורציף, וברור שהוא תיאר את האירוע כפי שהתרחש, לא ניסה להגזים או להמעיט ממנו, ואני נותן אמון מלא בדבריו.

12. מטעם המאשימה הוגש צילום של כלבתו של הנאשם, שסומן ת4א', וצילום של כלבתו של המתלונן והפצע שנגרם לה, שסומן ת/8. בנוסף הוגשו ע"י ב"כ המאשימה ת/6 ות/6א' שם מפורטת הפציעה ועלות הטיפול כפי שרשם הווטרינר.

עדות הנאשם

13. כך תיאר הנאשם את האירוע נשוא האישום הראשון (עמ' 41 שורות 12-24) :

"... יש לי שני כלבים ושניהם שחורים, 58 שנה יש לי כלבים ואף פעם לא היה לי צבע אחר, רק שחורים. הכלבה שלהם לבנה. אני מסתובב עם שני הכלבים, הכלב קשור כי אז הוא היה בן חצי שנה והוא מאוד שובב. הכלבה הייתה כמעט בת 12 והיא לא כלבה שלא רצה בשביל חופשי, היא הולכת סמוך לאשתי, צמוד לרגל של אשתי. כשבא מישהו ממול ונוצר מגע עם אשתי, הכלבה עדיין מפריעה למי שעובר, היא צמודה לאשתי. הכלבה שלהם למרות שהייתה קשורה, היא כלבה כנראה פחדנית. כשמגיע כלב אחר, וזה ראיתי במקרים אחרים, היא נוהמת ומתחבאת מאחורי בעלה. במקרה זה היא נהמה לכיוון הכלבה שלי והכלבה שלי הגיבה גם כן ואז הכלבה שלו נעמדה על שתי רגליים והכלבה שלי קפצה עליה גם כן. נוצר ביניהן מגע למרות שמיד אחרי המקרה והכלבה לבנה לא ראיתי סימני נשיכה. אם הייתי רואה הייתי מציע לו לקחת אותה לווטרינר שלי. יש עבר של אירועים ויש לי אכזבה גדולה ממערכת המשפט בעניין הזה. הוא לא התעכב ולא אמר לי היא ננשכה הוא הלך. הוא עמד רחוק, הוא שחרר את הכלבה שלו והכלבה שלי לא ניסתה לנשוך אותו, הוא ברח בשביל. לא היה שום סימן על הכלבה, לא שאני ראיתי"

14. בחקירתו הנגדית של הנאשם נשאל האם מה שאמר במשטרה הוא אמת, והשיב ש "היא שאלה אם אני מאשר מה שכתבה. אמרתי אני לא מאשר שום דבר. היא אמרה יש לך ברירה, או שאתה חותם או שאתה הולך למעצר של לילה, אמרתי לה תביאי אני אחתום. חתמתי ולא קראתי" (עמ' 42 שורות 30-32). בהמשך נשאל אם הוא אמר את הדברים שהוא מסר במשטרה, והשיב "יש דברים שהיא רשמה פחות או יותר כמו שאמרתי. רוב הדברים לא אמרתי. היא רשמה ברוח הדברים" (עמ' 43 שורות 7-8).

15. הנאשם היה מודע לכך, שחלק מדבריו בפני חוקרת המשטרה אינם תואמים לדבריו בפניי, על כן ניסה להתחמק מאחריות עליהם, וטען שהחוקרת איימה לעצור אותו. דברי הנאשם בלתי סבירים, בלתי הגיוניים, בלתי מבוססים, ואני דוחה אותם על הסף.

16. **החוקרת מרי חגי**, חוקרת בתחנת חיפה והחוקרת של התיק העידה בפניי, ובחקירתה הנגדית נשאלה ע"י הסנגור האם ייתכן מצב על פיו - "הנאשם אמר שלמעשה היה עוד קצין אתכם בחדר ואפילו איימתם עליו שאם לא יענה על מה שכתוב אתם תעצרו אותו. את זוכרת?", והשיבה בנחרצות בשלילה(עמ' 33 שורות 6-8). החוקרת עשתה עליי רושם אמין, ואני מקבל את דבריה כדברי אמת. הנאשם ניסה להטיל דופי בחוקרת, בכדי לחלץ את עצמו מהתסבוכת אליה נקלע, ואני מעדיף את דברי החוקרת על דבריו.

17. הנאשם הודה שכלבתו, איתה טייל בפארק הכט, הייתה ללא רצועה, ובנוסף הודה כי כלבתו נשכה את כלבתו של המתלונן. הנאשם ניסה למזער את האירוע כשטען שלא ראה סימני נשיכה, ובהמשך טען כי המדובר בפצע של 2 ס"מ בלבד. בחקירתו הנגדית בעניין הפצע נשאל "אמרת שהפצע היה 2 ס"מ ואמרת שלא ראית אותו על הכלבה?", והשיב "במקרה של האירוע לא ראיתי. למחרת שהביא תמונה אז ראיתי". וכך בהמשך:

ש. מציג לך את ת/8

ת. זה 2 ס"מ בערך. תראה את האבזם ותראה את הפצע

ש. אני אומר לך שזה 11 ס"מ, מפנה לת/6

ת. תראה לי אבזם בגודל 11 ס"מ" (עמ' 43 שורות 15-19).

18. בהמשך חקירתו הנגדית נשאל האם הוא מאשר שהכלבים שלו באופן קבוע בלי רצועה, והשיב ש "הכלבה בלי רצועה. הכלב קשור תמיד. הכלבה היא סופי. היא חופשיה כל הזמן, גם היום". וכך המשיך בעניין זה (עמ' 43 שורות 22-32):

"ש. למה אתה מאפשר להם להסתובב בלי רצועה?"

ת. הכלבה לא תלך ממני יותר מ-2 מטר והיום בכלל, היא בת 16 אז אולי תגמור את השנה.

עמוד 4

ש. באירוע הנשיכה היא הייתה יותר רחוקה?
ת. הייתה מטר או מטר וחצי ממני. ... הוא התקרב אלינו ולא אנחנו לכיוון שלנו.

ש. ... אמרת שניגשת להפריד
ת. כשהיה אירוע ביניהם ניגשתי להפריד
ש. אם האירוע לידך אתה לא צריך לגשת
ת. זה שהיה מטר וחצי ממני, אני עדיין צריך לגשת
ש. אין מחלוקת שהכלבה נשכה?
ת. אין מחלוקת

19. ב"כ המאשימה המשיך והטיח בנאשם (עמ' 44 שורות 15-30):

"ש. בפני כב' השופטת קנטור... אמרת שהיית עם מקל הליכה ואמרת שהסתרת את זה במודע מהמשטרה.

ת. כן, לא שיקרתי אבל לא שאלו אותי. ...לא רציתי וזאת עצה שקיבלתי ממישהו שלכאורה חכם במשפטים, אמר לי אל תגיד מקל כי תכף יחשבו שרצית להרביץ לו, אז לא אמרתי כלום.

ש. אם החזקת את הכלב מג'יק ביד אחת בברזיה, עם היד השנייה אתה מחזיק מקל, לא הייתה לך יכולת לשלוט בכלבה סופי

ת. אני לא שלטתי. אמרתי שהיא לא קשורה. היא עומדת לידי.

ש. תאשר שלפי החוק אתה יודע שיש חובה לשים רצועה על כלב?

ת. כן. אני יודע

ש. למה אתה לא מקיים את החוק?

ת. אנשים לא עוברים באור אדום ברמזור, אז מה? מנהלי בנקים לא גונבים כסף? ראשי עיר מועלים וכל זה. יש חוק, בסדר."

20. בנוגע לטענת המתלונן כי היו מקרים קודמים עם הכלבה, הנאשם הגיב בשאלה - "ולא היו מגישים תלונות?" (עמ' 44 שורה 29). נאמר לנאשם כי גם במשטרה אמר כי לא היו לו אירועים קודמים עם הכלבה של המתלוננים, והנאשם חזר ואמר כי לא פגש בהם מקודם (עמ' 45 שורות 28-29). לאחר מכן נשאל האם היו לכלבים שלו אירועים קודמים בכלל, וכך נשאל והשיב בעניין (מעמ' 45 שורה 30 עד עמ' 46 שורה 8):

"ש. לכלבים שלך לא היו אירועים קודמים?

ת. עם הכלבים האלה אף פעם. עם ההורים שלהם היו לי בעיות ... אשתי

עמוד 5

עשתה שטות לפני 16 שנה, מישהו עבר עם כלב, נבהל מהכלבים שלי והייתה גדר מסביב, הכלבה שלה נבהלה, רצה לכביש ונפגעה מאוטו. באה אחרי חודש ואמרה לאשתי אם את לא משלמת לי אני מגישה תלונה במשטרה. אשתי נתנה לה 5,000 דולר שלא תתלונן. ואז יצאה שמועה בשכונה שהגיעו פראיירים לשכונה והם משלמים כסף. ואז פתאום הגישו נגדי תלונות. העירייה שמה ליד הבית שלי רכב עם שני פקחים. אני הודיתי שהכלב שלי רדף אחרי כלב ואז השופט נתן לי קנסות ורשם לי שזה אשם הודה, אשם הודה. וזה לא שבכל פעם הלכתי לבית המשפט, היו 6-7 אז אמרתי שלפי עצת עוה"ד אמרתי בסדר ואז אכלתי אותה ובגלל זה אני לא מוכן היום להודות ככה סתם על דברים שלא היו ולא נבראו"

21. ב"כ הנאשם התנגד לקו החקירה הזה, אך מכיוון שהנאשם העלה מיוזמתו את נושא העבר שלו, התרתי שאלות בנושא. הנאשם התבקש לאשר כי באותם מקרים הכלב שלו נשך כלבים אחרים, ואמר "אף פעם. רק במקרה הזה היה". בהמשך התבקש לאשר כי במקרים קודמים הכלב שלו נשך כלבים אחרים, והנאשם התעקש מצדו כי "לא היה אף פעם. היו תלונות שווא" (עמ' 47 שורות 15-16). מאחר והנאשם התייחס לעברו וטען טענות בנוגע להודיה והכחיש כי הדברים היו, התרתי לב"כ המאשימה להגיש כתב אישום והכרעת דין בענייניו, שסומנו ת/9 ו-ת/10. ב"כ המאשימה הפנה את הנאשם לאישומים הראשון והשני בת/9, ותגובת הנאשם הייתה "הוא הביא איזה הוכחה או רק אמר? לא, הוא רק אמר. בעצה של עוה"ד אז אמרתי בסדר" ו "הוכחות היו? פה הביאו תמונות. שם שום דבר לא היה. היו תלונות" (עמ' 48 שורות 14, 16).

22. הנאשם ניסה להטיל דופי באחרים גם בעניין התיק הקודם שלו, והפעם הטיל את האחריות על עורך הדין שלו. הרושם שקיבלתי מהנאשם, שהוא מתחמק מקבלת אחריות על מעשיו, מטיל את האחריות על אחרים, ואף מטיל באחרים דופי, והכל בכדי לחלץ עצמו מהמצוקה אליה נקלע.

23. ב"כ המאשימה הטיח בנאשם כי נקט בחוסר הזהירות(מעמ' 48 שורה 17 עד עמ' 49 שורה 7):

"ש. גם אחרי כל זה שאתה רואה מה יכול לקרות עם כלבים שמסתובבים חופשי

...

ת. אבל אז הכלבים לא היו חופשיים ... רק הכלבה הזו סופי אני הולך חופשי. היא הולכת לי ליד הרגל.

ש. בית המשפט קובע כי במספר רב של מקרים הכלבים שלך נושכים כלבים אחרים כשהם חופשיים, אתה יודע שלפי החוק חייב לקשור את הכלב

ת. הכלבה הזו, לא כלבים אחרים.

ש. למה אתה אומר במשטרה שהכלבה לא צריכה רצועה.

ת. כי היא לא צריכה רצועה. היא כלבה מאוד ממושמעת והיא צמודה אליי או אל אשתי. עובדה שהיא כבר בת 16 עוד מעט וחץ מהמקרה לא היו מקרים

כאלה אף פעם.

ש. אתה אומר שהכלבה ללא רצועה כי היא לא תוקפת?

ת. במקום שאני גר יש עוד 2 בעלי כלבים ואין ביניהם מגע ...

ש. האירוע שהכלבה נשכה את הכלבה של המתלונן הוא יחידי?

ת. נכון.

ש. באישומים שני ושלישי אתה מאשר שהכלבה שלך עדיין בלי רצועה למרות שנשכה לפני.

ת. היא לא הלכה ונשכה. היה שביל וההוא בא לקראתנו והיה בין הכלבים מפגש, כאשר הכלבה שלו נהמה וחשפה שיניים והכלבה שלי הגיבה ונשכה אותה והנשיכה שלה הייתה היותר משמעותית.

ש. הכלבה שלך באירוע הראשון נושכת את הכלבה של המתלונן. בפעמיים הבאות שוב הלכת בלי רצועה?

ת. נכון, כי לא קרה שום דבר. חוץ מהכלב הזה לא נשכה אף כלב אחר וגם היום לא נושכת"

24. סעיף 338 (א)(6) לחוק העונשין קובע:

"338 (א) העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו מאסר שלוש שנים:

...

(6) אינו נוקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו."

25.

באירוע המתואר באישום הראשון לא הייתה לנאשם כל שליטה או יכולת לרסן את כלבתו, בין היתר מאחר והכלבה הייתה ללא רצועה. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם "תאשר לי שאם הכלבה שלך היתה עם רצועה והייתה הולכת לכיוון הכלבה של המתלונן, יכולת למשוך אותה ולהשתלט עליה?", והשיב בצורה מתחמקת "לפני או אחרי שהיא נושכת? אם הכלבה שלי קשורה אתה עובר לידי, אתה לא צריך להיות כלב, והכלבה שלי רוצה לנשוך אותך, מתי אמשוך אותה לפני או אחרי שהיא תוקפת? איך אני יודע מראש מה היא רוצה לעשות? הכלבה שלי לא רצה אליה, לא נבחה. הן עברו אחת ליד השנייה וזה מה שקרה. לא היו סימנים לזה קודם" (עמ' 45 שורות 22-27). הנאשם שוב מתחמק ממתן תשובות לשאלות שהוא נשאל, והוא מתחכם בכדי לחלץ עצמו ממתן תשובה.

26. אני דוחה את דברי הנאשם, לפיהם כלבתו הייתה צמודה לאשתו, ואני מעדיף את דברי המתלונן, לפיהם היה מרחק רב, של מטרים רבים, בין כלבת הנאשם והנאשם ואשתו. במצב דברים זה, כאשר הכלבה רחוקה מבעליה, וכאשר הכלבה משוחררת מכל רצועה, וכאשר הכלבה נעצה את שיניה בכלבת המתלונן, וגרמה לה לפצע שהצריך מתן טיפול רפואי, ומאחר וקיבלתי את דברי המתלונן לפיהם " ... והיה לו כלב

עמוד 7

משוחרר ניסה פעמיים בחודש הקודם לתקוף את הכלבה שלי, הפעם הוא התקרב, נשך אותה, הנאשם ואשתו היו משהו כמו 20-30 מטר רחוק מהכלב, איכשהו ניסיתי להפריד והכלב ניסה לנשוך אותי...", הגעתי למסקנה, שאין מדובר במקרה ראשון בו ניסתה כלבת הנאשם לתקוף את כלבת המתלונן, ואני נותן אמון בדברי המתלונן לפיהם כלבת הנאשם ניסתה לנשוך גם אותו, וקיבלתי את דברי המתלונן לפיהם הנאשם ואשתו היו במרחק 20-30 מטר מכלבתם - על כן המסקנה היחידה המתבקשת היא, הנאשם התנהג באופן רשלני עם כלבתו, שעה שלא נקט באמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בכלבה, והיה בכך כדי לגרום חבלה למתלונן.

27. הנאשם יכול היה להביא לבית המשפט, למתן עדות, את אשתו, בכדי לתמוך בדבריו ולהפריך את דברי המתלונן ואשתו, ומשלא עשה כן - יוצא אני מנקודת הנחה, שהימנעות זו מקורה בחששו של הנאשם שמא עדות אשתו תפריך את גרסתו ותחזק את גרסת המתלוננים.

28. בית המשפט העליון התייחס בע"פ 385/89, **אמנון אבנת ואח' נ' מדינת ישראל**, מ"ו (1), 1, נדונה שאלת האחריות הפלילית של בעלי כלבים בהתאם לסעיף 338 (6) לחוק העונשין. בפסקה 11 נקבע, שהעבירה אינה דורשת קיומו של נזק אלא די במעשים של בעל הכלב ובעצם יצירת הסיכון: **"ייחודה של העבירה שלפנינו הוא בכך שאין היא דורשת התקיימותו של "נזק". די במעשיו של בעל הכלב, בעצם יצירת הסיכון, כדי להכריע את דינו. לתוצאות התנהגות כלבו אין חשיבות"**.

"... ויתור זה, ביסודות העבירה, על עצם קיומו של נזק יש בו כדי להעמידנו על הצורך לדרוש רשלנות גבוהה, רשלנות שיש בה מימד של חומרה ושל סטייה נכבדה וממשית מאורח ההתנהגות המקובל, שכן רק ברשלנות שכזו די בעצם יצירת הסיכון כדי שיענש יוצרה אף מבלישנגרם נזק כלשהו בעטייה. כפועל יוצא מהאמור לעיל ראוי שבקביעת סטנדרט הרשלנות, הנדרש להרשעה על-פי סעיף 338, תיטה הכף לצד ציבור בעלי הכלבים, בכך שתידרש הוכחת קיומה של רשלנות בדרגה גבוהה מצד בעל הכלב. ברשלנות רגילה, היפה למעשה או למחדל שגרמו לנזק, לא סגי."

29. נשאלת השאלה, אם מבחינה אובייקטיבית היתה סכנה מסתברת מכלבת הנאשם, והאם נסיבות האובייקטיביות של המקרה לא ננקטו אמצעי זהירות נאותים. מסקנתי היא, שמאחר וכלבת הנאשם הייתה עלולה לסכן את המתלונן, ולמעשה עוברי אורח אחרים, ולגרום להם חבלות, גם אם מדובר בכלבה שקטה שלא הזיקה בעבר - הרי שהתהלכותה החופשית, ללא רצועה, ורחוק מבעליה - שוללת מבעליה את היכולת לרסנה שלא לתקוף אחרים. כלבים המסתובבים חופשי, ללא רצועה, והרחק מבעליהם, עלולים לפגוע בבני אדם שינסו לחלץ את כלביהם מתקיפה אפשרית. במצב דברים זה - התקיימה רשלנות ברמה הנדרשת לפי סעיף 338(6) לחוק העונשין, והנאשם לא נקט באמצעי זהירות הולמים.

30. **סוף דבר - הוכחו שתי העבירות המיוחסות לנאשם באישום הראשון, וזאת ברמה הנדרשת בפלילים.**

האישום השני

עדות מתלונן

31. המתלונן תיאר את האירועים המפורטים באישום השני כדלקמן (מעמ' 33 שורה 24 עד עמ' 34 שורה 1):

"למחרת פגשתי את הנאשם ואשתו בפארק, דיברתי עם אשתו, אמרתי לה הנה הנשיכה של הכלב, זה מה שעלה לי הטיפול ואני יכול להביא קבלה. היא הלכה לדבר עם הנאשם, חזרה ואמרה שהם מוכנים לשלם משהו כמו 200 ₪ ואתקשר מחר למסור תשובה סופית. אמרתי שאני לא מוכן, או שישלמו לי את הטיפול או שיתנו לי את הפרטים שלהם ואז אגיש נגדם תביעה בבית משפט לתביעות קטנות. הם לא היו מוכנים ולא רצו למסור פרטים. אמרתי שאזמין ניידת שייקחו את הפרטים ואמרו בסדר. התקשרתי להזמין ניידת. האישה בינתיים לקחה את הכלבים ונעלמה. הנאשם הסתובב בפארק וחשב שלא אלך אחריו. בשלב מסוים הבין שאני הולך אחריו, עצר והתקרב אליי ואמר לי אתה לא יודע עם מי אתה מתעסק בתנועה מאיימת כזו, נצמד אליי. הגיעה ניידת, בחור ובחורה. השוטר דיבר איתו והשוטרת איתי ולקחו פרטים ונתנו לי מספר אירוע ואמרו לי תיגש לתחנה".

32. בהמשך חקירתו הראשית נשאל לגבי האיום האם הנאשם אמר לו משהו נוסף, והוא הוסיף כי "הוא אמר גם שזה יעלה לי בבריאות" (עמ' 34 שורות 13-14).

33. בחקירתו הנגדית נשאל המתלונן "קראת לשוטרים לפארק לדעת את השם שלו?", והשיב ש "הבחור לא מוכן להזדהות, מה אתה רוצה שאני אעשה? ש. יש עוד שיטות לאתר את השם המלא בלי להזעיק משטרה. ת. אני אשמח אם תספר לי. איך אדע אם זה המספר והשם הפרטי האמיתי שלו? ש. יכולת להתקשר ולראות אם מדובר באותו אדם במקום להתקשר למשטרה. ת. באמצע אירוע כשאתה בסערת רגשות ועצבני, אתה לא חושב על כל האפשרויות" (עמ' 35 שורות 4-8). כשנשאל האם רדף אחרי הנאשם, השיב ש "הלכתי אחריו בקצב שלו, כמה מטרים מאחוריו. ש. נכון שהאמירה שלו כלפיך תרד ממני, זה שאתה רודף אחרי חצי שעה לאורך כל הפארק עד שהמשטרה הגיעה? ת. המשטרה הגיעה אחרי 15-20 דקות. הלכתי אחריו במרחק כמה מטרים ממנו. עוקב אחריו" (עמ' 35 שורות 10-13).

34. וכך נשאל בנוגע לאיום (עמ' 35 שורות 14-32):

"ש. אמרת שהאיום היה נורא מפחיד.

ת. לא אמרתי שהיה נורא מפחיד. אמרתי שהיה איום.

ש. הגיעו שוטרים לפארק. אתה מתאר סיטואציה שאיים עליך. מדוע לא אמרת את זה לשוטרים? רק אמרת שלא נותן את הפרטים.

ת. יכול להיות שאמרתי ואני לא זוכר. יכול להיות שאתה צודק.

ש. יכול להיות שזה לא היה משמעותי?

ת. זה נאמר

ש. יכול להיות שזה לא היה משמעותי ולכן לא אמרת את תוכן השוטרים?

ת. לא אמרתי את זה לשוטרים

ש. אתה יודע באיזה הקשר זה נאמר?

ת. אפשר להגיד את זה מספר מטרים ממני ולא להיצמד אליי

ש. אתה זה שרדפת אחריו ונדבקת אליו. האמירה הזו היא אחרי שאתה רודף אחריו 20 דקות בפארק.

ת. איימתי על הנאשם או עשיתי משהו לפגוע בו או אמרתי משהו שפגע בנאשם? הלכתי מספר מטרים ספורים שהמשטרה תגיע ויהיה מישהו לקחת ממנו פרטים. מה יותר סביר?

ש. אפשר להשיג את הפרטים ללא הדרך בה נקטת

ת. ברגע שהזמנתי ניידת והבן אדם מנסה לברוח מהמקום, מה היית עושה?

ש. ביקשת ממנו את השם המלא?

ת. כן. זה מה שהיו מוכנים לתת, שם פרטי ומספרי טלפון"

35. המתלונן העיד גם בנוגע לאישום זה, באופן עקבי ורציף, וכל ניסיונותיו של הסנגור לרוקן את תוכן האיומים שהושמעו כלפיו ע"י הנאשם לא צלחו. אנו נותן אמון בדברי המתלונן, וברור שהוא תיאר אירועים שתרחושו בפועל.

עדות הנאשם

36. הנאשם התייחס לאישום השני באומרו (מעמ' 41 שורה 25 עד עמ' 42 שורה 16):

"ת. למחרת הייתי עם אשתי בפארק, הכלבה משוחררת והכלב קשור. הוא בא אליי ואמר לי אתה תשלם, הנה הקבלה 600 ₪ ושאלתי על מה. הוא אמר הווטרינר טיפל בה. הוא הראה לי תמונה. אמרתי לו אוקיי. התקשרתי לווטרינר שלי ואמרתי שיש סימן של פצע 2 ס"מ ושאלתי כמה עולה לתפור את זה. אמר לי 200 ₪. אמרתי תפרו אותה תיקח 200 ותלך. אמר לי אין דבר כזה, תשלם עכשיו אני אתבע אותך. אמרתי תעשה מה שאתה רוצה והלכתי. הוא הלך. למחרת היום עוד פעם וזה לא בדיוק כמו שהם תיארו שני שבילים, יש תחנת דלק של סונול ויש תחנת דלק בצד השני של הפארק, ק"מ או ק"מ וחצי אחד מהשני. ליד תחנת סונול יש מגרש חניה. הגעתי אחר הצהריים עם אשתי, הורדתי את הכלבים מהאוטו כאשר הכלב מחכה עד שאקשור אותו והכלבה הייתה לידי. יש דשא לכיוון השביל.

ש. יש טענה שבאותו אירוע ביקש ממך את הפרטים והלך אחריו וקרא למשטרה, יש טענה שאימת עליו.

ת. קשה להתייחס לדברים שלא היו. הייתי עם הכלבים ועם אשתי. הוא הגיע והתחיל תשלם לי תשלם לי. עזבתי אותו. הוא התחיל ללכת. אני ואשתי הלכנו לכיוון השני עם הכלבים. אשתי אומרת לי הוא רודף אחרינו. הוא הלך אחרינו והיד שלו עם טלפון וכל הזמן מצלצל. בנקודה בה היינו ועד איפה שהמשטרה הגיעה יש יותר מק"מ. ... כשהגענו לשם הגיעה ניידת. לא היו חילופי דברים. הוא הלך אחריי מרחק של 5 מטר או פחות, לא מדדתי. הגיעה משטרה. ... השוטר הפנה אותי לשוטרת והשוטר בא אליי ואמר לי הבן אדם הוא פסיכי, אולי 50-70 טלפונים הוא מטרטר אותנו בלי סוף ואומר תבואו לפארק שוחטים את הכלבה שלי. אמר לי תלך השוטרת תתעסק אתו. השוטר לא ביקש להזדהות, לא ביקש תעודה ולא ביקש כלום. .. הלכתי. אחרי כמה זמן קיבלתי זימון. אני לא יודע מאיפה היו לו הפרטים שלי כי לא מסרתי לשוטרת. ..."

37. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם בנוגע לאיום שהשמיע למתלונן, ואמר בתגובה כי "מילה אחת ממה שהוא אמר לא היה. הוא הסתובב אחרי בפארק יותר משעה וחצי. הלכנו ק"מ וחצי, עשינו את הסיבוב 5-6 פעמים והוא הולך אחריי כמה פעמים וראינו את הניידת ואני ניגשתי לניידת ואל הוא ניגש. ...לא היה איומים אף פעם" (עמ' 49 שורות 10-12).

38. הנאשם דחה בהרף את דבריו כלפי המתלונן, כפי שאלה תוארו ע"י המתלונן. הרושם שקיבלתי מהנאשם, שהוא מנסה להרחיק עצמו מכל האירועים שהם מעבר להחזקת כלבתו ללא רצועה, וזאת בכדי לחמוק מהאישומים הפליליים המיוחסים לו, והכל כפי שיפורט גם בהמשך. אני מעדיף את גרסת המתלונן על זו של הנאשם.

39. סעיף 192 לחוק העונשין קובע :

"192. המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים."

40. המבחן של איומים הוא מבחן אובייקטיבי, של אדם סביר הבודק האם הדברים נשאו אופי של איום, ולא דווקא איך המאיים פירש את הדברים. בחקירתו במשטרה הנאשם לא הכחיש את האיום, אלא ניסה להתחמק מאמירת הדברים ע"י הפניית שאלות לחוקרת " ... אני פנסינור, אני אלך לאיים על אנשים? אמרתי לה אני נראה לך מאיים?" (עמ' 49 שורות 14-15). הנאשם הכחיש בעדותו בפניי כי הוא נשאל על פרטיו על ידי השוטרים שהגיעו למקום, דבר שסותר את ת/1 ואת עדות המתלונן. כך נשאל בחקירתו הנגדית "מפנה לת/1. שם השוטר אומר שלקח את הפרטים ויש את הפרטים בדף. הוא ידע מי אתה בלי לדבר אתך?" והשיב ש "אתה יכול לחפש עליי, אין עליי תעודות. השוטר לא ביקש ממני" (עמ' 44 שורות 3-5).

41. טענות ב"כ הנאשם בנוגע לרדיפת המתלונן אחר הנאשם אינם מעלים ואף לא מורידים מרמת האיום שהשמיע כלפיו. המתלונן שמר על מרחק מהנאשם, לא הטריד אותו, לא נצמד אליו, ולמעשה הוא התהלך לו חופשי במקום פתוח לכל, ואין בהתנהלותו זו של המתלונן כדי להפחית מהאימון שאני נותן בדבריו, ולבטח לא להפחית מעוצמת האיום שהשמיע הנאשם כלפיו. ניסיונות הסנגור לתת פרשנות לאמרה המיוחסת למרשו **"יעלה לך בבריאות"**, בכך שמדובר בבריאות בשל ההליכים שיינקטו נגדו - הוא ניסיון יפה, אך אינני מקבלו, מאחר והנאשם עצמו הכחיש שאמר את הדברים, לא נתן להם את המשמעות שהסנגור מבקש ליתן, וגם אם היה עושה כן - דברים אלה לא נאמרו באופן זה על ידו, אלא באופן מאיים.

42. סוף דבר - עלה בידי המאשימה להוכיח כנדרש גם את כל המיוחס לנאשם באישום השני.

האישום השלישי

עדות המתלונן

43. המתלונן תיאר את אירועי האישום השלישי כדלקמן (עמ' 34 שורות 8-1):

"אחרי כשבוע וחצי בערך טיילתי עם אשתי והתינוקת בפארק. איפשהו באמצע הפארק ראיתי את הנאשם עם הכלב שהיה משוחרר עוד פעם. הכלב ניסה להתקרב לנשון את הכלבה שלי והרחקתי אותו עם הרגל שלי. בינתיים צעקתי לו בוא תתפוס את הכלבה שלך ותקשור אותה. הוא עמד עם וחיך ואמרתי לו תמחק את החיוך המטופש הזה ותקשור את הכלב, הוא ניגש אליי ותפס אותי בגרון לכמה שניות. אשתי התחילה לבכות וביקשה שלא אני, כי אחרת הייתי יושב במקום הנאשם. בסוף הצלחתי להשתחרר. היה עוד בחור שהתקרב והרחיק אותו. לקחתי את הכלב והלכתי עם אשתי והילדה להגיש תלונה נוספת"

44. בהמשך חקירתו הנגדית נשאל המתלונן מדוע עשה תנועות שהוא הולך לבעוט בכלב, והשיב **"כי ניסיתי להרחיק את הכלב, כדי שלא ינשך שוב את הכלבה שלי"** (עמ' 36 שורה 5), דבר שהוביל את הסנגור להפנות למתלונן את השאלה **"הוא הלך לתומו ואתה הלכת אליו ושאלת למה הולך עם כלב לא קשור"**. תשובת המתלונן **"הוא עמד על גבעה בדשא שם, הכלבה שלו משוחררת, ניגשה אליי ורצתה לנשון את הכלבה שלי ועשיתי תנועה עם הרגל ואז שוב כשאמרתי לו תקשור את הכלבה שלך אז הוא חיך אז אמרתי לו תמחק את החיוך שלך ותבוא לקשור את הכלב. הכלבה שלו התקרבה לכיוון הכלבה שלי, לא הייתה מספיק קרובה ועשיתי תנועות עם הרגל והיא התרחקה"** (עמ' 36 שורות 11-6). וכך בהמשך (עמ' 36 שורות 14-12):

"ש. תנועת היד שלו הייתה בעקבות הנפת הרגל שלך?"

ת. לא הייתה הנפת רגל. ממש לא. עשיתי את זה, הכלבה התרחקה, אמרתי לו תבוא לקשור את הכלב שלך יש פה תינוקת, הוא ירד אליי ותפס אותי בגרון"

עמוד 12

45. ב"כ הנאשם ניסה להראות כי הנאשם לא יכל היה לחנוק את המתלונן כנטען מכיוון שביד אחת החזיק מקל וביד שניה החזיק כלבה קשורה, וכך השיב לשאלותיו אלו המתלונן (עמ' 36 שורות 22-15):

"ש. הוא היה עם מקל?"

ת. לא זוכר

ש. הוא היה עם עוד כלבה קשורה?"

ת. לא יודע אם הייתה קשורה. אבל היה עם עוד כלבה.

ש. אני אומר לך שהיה עם כלבה קשורה וביד שנייה מקל

ת. אני לא זוכר. הייתה עוד כלבה.

ש. אם אחז ברצועה ביד אחת, במקל ביד שניה. איך חנק אותך?"

ת. עם יד ימין. לא יודע מה החזיק בכל יד. הוא חנק אותי ביד ימין"

46. ב"כ הנאשם הטיח במתלונן כי בדיון שהתנהל בפניו המותב הקודם אשתו סיפרה כי הנאשם חנק את המתלונן בשתי ידיים, וביקש לדעת את תגובתו לכך, וכך השיב המתלונן (עמ' 37 שורות 8-2):

"ש. היא טוענת שהוא תפס אותך בשתי ידיים וחנק אותך. איך אתה מסביר את זה?"

ת. אתה ממציא טענה שלא נאמרה. היא תיכנס ותשמע מה היא אומרת.

ש. אם אשתך אמרה בפעם הקודמת שנחנקת על ידי שתי ידיים היא משקר?

ת. כשאתה אומר משקרת אתה נסחף. אתה קורא לאשתי שקרנית על שטות שאתה ממציא לי עכשיו. אשתי לא שקרנית והיא תעיד מה שהיא זוכרת מהאירוע.

ש. לא יכול להיות שאשתך תעיד שנחנקת על ידי שתי ידיים?"

ת. זכותה להעיד מה שהיא רוצה. אתה תשמע אותה"

47. המתלונן נשאל האם הנאשם הפעיל לחץ או "רק שם יד", והשיב "הפעיל לחץ. השתחררתי אחרי כמה שניות שניסיתי להבין מה קורה ומה יקרה אם אחזיר לו" (עמ' 37 שורות 11-10). בהמשך נשאל "לא תקפת אותו ולא שלחת יד אליו בחזרה?", והשיב ש "אם הייתי עושה את זה, כנראה שהייתי יושב ליד הנאשם. בגלל זה לקח כמה שניות שלקח לי להבין מה קורה ומה יקרה" (עמ' 37 שורות 16-14). וכך בהמשך (עמ' 37 שורות 20-17):

"ש. למעשה הוא יורד סתם וחונק אותך? בלי קשר אם אתה מנסה לבעוט בכלב שלו?"

ת. ... אמרתי לו תמחק את החיוך המטופש שלך ותבוא לקשור את הכלב

ש. ואז הוא ישר ניגש ואוחז בך בגרון?

ת. אמת"

48. בהמשך חקירתו הנגדית כשנשאל האם מישהו נוסף היה נוכח באירוע, השיב שהייתה שם משפחה שאינו יודע מיהם ואינו מכיר אותו. ב"כ הנאשם שאל את המתלונן "כשראו את החניקה, אף אחד מעוברי האורח לא אמר כלום?", והשיב ש "ברגע שהשתחררתי הבחור ניסה להרחיק אותי. זה חלק מאותה משפחה שעמדה שם" (עמ' 38 שורות 4-5). וכך בהמשך (עמ' 38 שורות 21-8):

"ש. קראת את הפרוטוקול הקודם?

ת. כן. ...

ש. אותו בחור אתה אומר שהתערב אחרי שכבר היה מרחק ביניכם ולקח אותו הצידה?

ת. כנראה, משהו כזה

ש. אתה השתחררת מהאחיזה באופן עצמאי

ת. כן

ש. ואז אותו בחור שאתה תופס מטר שניים הוא בא ומרחיק אותי?

ת. כן

ש. בפעם הקודמת שאלתי אותך מי שחרר את היד שלך מהגרון שלו, אמרת איזה בחור שאתה לא יודע מי. מתי אמרת אמת?

ת. אני לא חושב שזה משנה. דבר שני עברו 3.5 או 4 שנים מאז. אני לא יוכל לזכור כל פרט ופרט או מה לבשתי באותו היום. אני לא זוכר ממש את הפרטים. אני זוכר כרגע שהוא תפס אותי והשתחררתי ואז בא הבחור והרחיק אותי. אם אמרתי אז אחרת, אז כנראה שזכרתי באותו יום. אבל אירוע חניקה היה"

49. ב"כ הנאשם טען כי המתלונן תיאר בפני המותב הקודם, כי עובר אורח, שפרטיו לא הובאו, הוא זה ששחרר אותו מהאחיזה של הנאשם מגרוננו, כאשר בדיון בפני המתלונן סיפר כי הוא השתחרר בכוחות עצמו, וטען שמדובר בסתירה לגופו של עניין. שוכנעתי, שלא הייתה כל אפשרות לאתר את אותו אדם, משלא נמצאו כל פרטים אודותיו.

50. המתלונן העיד באופן עקבי ורציף, וגם אם ישנם שינויים כלשהם בין עדותו בפני המותב הקודם לעדותו בפני, הרי שאין מדובר בסתירות מהותיות, אלא בשינויים הנובעים מהסיטואציה הקשה אליה נקלע המתלונן עת הותקף ע"י הנאשם, וכאשר אשתו והתינוקת שלהם לידו. פרוטוקול הדיונים בפני המותב הקודם לא הוגשו כראיה בתיק שבפני, אך התרתי התייחסות בסיכומים לשאלות שהופנו אל העדים בנוגע לסתירות בגין דבריהם בפני לדבריהם בפני אותו מותב. שוכנעתי שאכן הנאשם התקרב אל המתלונן, ואכן הניף את ידו לעבר צווארו ותקף אותו. המתלונן קרא לתקיפתו בשם "חניקה", ואילו הנאשם כינה את

האירוע בחקירתו במשטרה כ"הדיפה" - כינוי הסיטואציה באופן שונה ע"י שני אנשים שונים אינו מעלה או מוריד מהאירוע שהתרחש, שהוא תקיפת המתלונן ע"י הנאשם, באמצעות חביטת צווארו של המתלונן בידו של הנאשם.

עדות אשתו של המתלונן

51. אשתו של המתלונן תיארה את אירוע תקיפת בן זוגה כדלקמן (עמ' 39 שורות 11-5):

"זה היה ביום שטיילנו עם הכלבה והתינוקת בפארק הכט. הלכנו ליד השביל ליד תחנת דלק סונול. הנאשם הגיע מהצד השני ... היו לו שני כלבים, אחת שחורה ואחת לבנה, השחורה לא קשורה. היא נשכה את הכלבה שלנו. היא התקרבה אלינו, מיכאל צעק ואמר לו תקשור את הכלבה. הוא לא עשה את זה, גם לא הייתה לו כוונה. ואז מיכאל משהו אמר כמו תמחק את החיור מהפרצוף שלך, אז הוא בא אל מיכאל ושם לו את היד על הצוואר. בשלב זה אמרתי לו שלא יגיב שהוא יתקוף אותו ויהיה בלגן. מישהו בא והתערב ביניהם"

52. בחקירתה הנגדית עומתה עם התיאור השונה שנתנה בפני המותב הקודם, בנוגע לאופן בו בוצעה החניקה, כדלקמן (עמ' 40 שורות 15-1):

"ש. איך הייתה החניקה?"

ת. בידיים. הוא התקרב עם היד והחזיק אותו. אני לא זוכרת אם זה היה עם שתי ידיים. עברו 3.5 שנים, אני די בהלם. לא זוכרת יד אחת או שתיים.

ש. העדת בבית המשפט לפני שנה .. ואת סיפרת שהוא חנק אותו עם שתי ידיים ובית המשפטשאל אותך "אני מבהירה שהוא תפס את בעלי בצוואר עם שתי ידיים בתנועות חניקה". אז זכרת טוב יותר.

ת. הוא תפס אותו בצוואר. זה היה חניקה, זה משנה עם יד אחת או שתיים? לא זוכרת בדיוק. אבל הוא תפס אותו.

ש. גם לפני שנה לא זכרת ואמרת שתי ידיים סתם?

ת. לא אמרתי שתי ידיים סתם. הוא תפס אותו

ש. יש הבדל אם את טוענת שאמרת חניקה ביד אחת או שתי ידיים. או שבאת והמצאת או שזה מה שראית.

ת. אני צריכה להגיד את האמת והאמת היא שזה היה לפני הרבה זמן, הייתי בהלם. הוא תפס אותו בחניקה. לא זוכרת יד אחת או שתיים. הוא תפס אותו נקודה. אני טיילתי בתמימות עם תינוקת בעגלה, אתה חושב שזה נעים לי המצב הזה?

53. בהמשך נאמר לה "קראת את הפרוטוקול וראית שלפני שנה העדת שנחנק בשתי ידיים? ת. כן. לא

חשבתי שזה פריט כזה משמעותי אם אגיד יד אחת או שתיים" (עמ' 40 שורות 22-23).

54. ב"כ הנאשם טען כי ישנה סתירה בין גרסת המתלונן, שטען שהנאשם חנק אותו ביד אחת, לבין גרסת אשתו, שבפניי המותב הקודם תיארה חניקה בשתי ידיים.

55. בעדותה בפניי הסבירה העדה שאינה בטוחה אם החניקה בוצעה ביד אחת או בשתי ידיים. גם אם טענה העדה בפני המותב האחר, שהחניקה בוצעה בשתי הידיים, עדיין מדובר בסיטואציה קשה עבורה, בה היא מחזיקה את התינוקת שלה, ומגיע אדם ותוקף את בעלה. השינוי בגרסת העדה אינו מהווה סתירה מהותית, אלא שינוי שניתן להסבירו במצב הקשה אליו נקלעה היא ובן זוגה, שעה שכל מה שרצו היה לטייל בפארק עם בתם התינוקת וכלבתם.

56. המתלונן ובת זוגו עשו עליו רושם אמין ביותר, וברור שהם תיארו את האירועים שהתרחשו באותו היום, אני מקבל את דבריהם כדברי אמת.

עדות הנאשם

57. כך תיאר הנאשם את האירוע נשוא האישום השלישי (עמ' 42 שורות 17-26):

"באירוע השלישי, חניתי את האוטו, הורדתי את הכלבים, הכלב קשור והוא כבר גדל. עמדתי למעלה איפה שהחניה, הוא בשביל למטה בערך מרחק 10 מטר עם אשתו ועם עגלה של תינוק והכלבה קשורה ואשתו מחזיקה את הכלבה ואת העגלה. כשהכלבה שלי הייתה לידי והוא ראה אותי מלמטה והחל לרוץ במעלה הדשא ואמר לי שוב אתה עם הכלב משוחרר, תקשור אותו או שאשחט אותו, אמרתי תנסה והתעלמתי ממנו. הוא בא אליי ובא לכלב ולכלבה לידי והוא הניף את הרגל. עמדתי עם המקל, ביד שנייה מחזיק את הכלב שהוא כלב חזק ושבר לאשתי את האצבעות שניסטה להחזיק אותו, הרמתי את היד כדי למנוע ממנו. לא נגעתי בו והוא לא נגע בי. זה כל המקרה שהיה. אשתו קראה לו ולא זוכר מה אמרה לו, הוא ירד והמשיכו ללכת ואני נשארתי שם וחיכינו שילכו והמשכנו ללכת לטייל עם הכלבים. זה דבר שאני לא מתכחש לו ועד היום, הכלבה עד היום לא קשורה"

58. בחקירתו הנגדית הוא נשאל בנוגע לטענתו לפיה המתלונן רצה לבעוט בו או בכלבה, והשיב ש "הוא עשה תנועה עם הרגל. לא יודע אם כיוון אותה אליי או אל הכלבה. ... עמדתי עם יד אחת תופסת את הכלב ויד שנייה עם מקל והרמתי את היד ככה (מרים את היד עם המקל). לא היתה קרבה של יותר משני מטר, לא היה בינינו מגע פיסי" (עמ' 45 שורות 1-3). וכך בהמשך (עמ' 45 שורות 4-21):

"ש. בזמן ששמת את היד, לא היה מגע ביניכם?"

ת. לא נגעת בו

ש. מפנה לת/2, שורה 31. אמרת שהדפת אותו מיד.

ת. זה תוצאה של הרמת יד. אתה מתקרב אליי ואני מרים את היד, אז הדפתי אותו. עובדה שהוא הלך.

ש. כשאומרים הדיפה מתכוונים להדיפה. אמרת במשטרה שהדפת אותו.

ת. זאת צורת דיבור. לא אמרתי הנחתי עליו יד, לא הרבצתי ולא אמרתי שהיה מגע פיסי.

ש. אמרת הדפת אותו לכיוון הכלבה

ת. לא יודע אם לכיוון הכלבה

ש. המתלוננים אומרים שהכלבה הייתה רחוקה ולא יכל לבעוט איפה שהיה המתלונן

ת. ... המרחק בין החניה לבין השביל הוא משהו כמו 5-7 מטר. אז כשאתה מדבר על קרבה, אם הוא עושה שני צעדים, הוא התקרב אליי מטר וחצי?

ש. הכלבה שלך היתה יותר רחוקה. בגלל שהכלבה הייתה יותר רחוקה כפי שאתה אומר, ולא יכול היה לבעוט בה, היה צריך להדוף אותו?

ת. אתה מתאר הדיפה והמתלונן ואשתו מתארים שניהם חניקה. הם משקרים?

ת. כנראה"

59. הנאשם תיאר מצב של הדיפה מרחוק, ללא כל מגע. מדובר בתיאור בלתי הגיוני, אינו מתיישב עם יתר הראיות בתיק, ואני דוחה תיאור זה על הסף. הנאשם ניסה להסביר את דבריו בפני החוקר, שעה שאלה לא תאמו לגרסתו בבית המשפט, ואינני מקבל את הסבריו, ואני מעדיף את דברי המתלונן, שנתמכו בדברי רעייתו, על דברי הנאשם. הנאשם גם נמנע מהבאת אשתו למתן עדות בבית המשפט, וההנחה היא שהימנעות זו מקורה בחששו של הנאשם שמא דבריו יפורכו ע"י דברי אשתו.

60. הוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם תקף את המתלונן באמצעות חבטה בידו לעבר צוואר המתלונן. בכך הוכח האישום השלישי כנדרש, עם השינוי שבמקום חניקה תהא זו תקיפה בחבטה לעבר הצוואר.

טענת הנאשם למחדלי חקירה

מצלמות אבטחה

61. המתלונן נשאל בחקירתו הנגדית בנוגע למצלמות הקיימות באזור התקיפה הנטענת, והשיב "...יש שם את תחנת הדלק סונול ויש מצלמות. לא יודע אם מכוונות למקום בו עמדנו. אמרתי את זה לשוטרים" (עמ' 36 שורות 2-3). החוקרת מרים חגי, נשאלה בעדותה בחקירתה הנגדית מדוע לא

נעשה דבר על מנת לאתר את מצלמות האבטחה במקום ובאמצעותן לבדוק את אירוע התקיפה הנטען. היא גם התבקשה לאשר שלמרות שהנאשם טען שיש במקום מצלמות, הם לא עשו דבר כדי לתפוס את המצלמות, כאשר ב"כ המאשימה התנגד בטענה שאין אמירה של הנאשם שהאירוע צולם. העדה השיבה שאם אין תיעוד על כך שנתפסו או אותרו מצלמות, כנראה שהם לא תפסו את המצלמות(עמ' 32 שורה 25).

62. אינני מקבל את טיעון ב"כ המאשימה, לפיו בעולם אידיאלי עם משאבים בלתי מוגבלים היה ניתן לעשות את כל פעולות החקירה האפשריות, כהסבר לאי-חיפוש ותפישת מצלמות, אילו היו קיימות. יחד עם זאת, הנאשם לא הכחיש את הדיפת המתלונן באירוע השלישי, והן המתלונן והן אשתו העידו בנוגע לאירוע זה ואישרו אותו. בנוסף - בהכרעת דיני קבעתי שאין מדובר בחניקה אלא בחבטה לעבר הצוואר, וזה אף תואם חלק מדברי הנאשם עצמו, שאמר שהדף את המתלונן. במצב דברים זה הגעתי למסקנה, שאמנם היה מקום שהרשות החוקרת תחפש קיום מצלמות ותתפוס אותם אם הן קיימות, אך משלא עשתה כן - לא נפגעה ולא קופחה הגנת הנאשם, לבטח לא פגיעה שיש בה כדי להוביל לביטול האישום נגדו.

עימות

63. ב"כ הנאשם טען שמרשו הסכים לערוך עימות עם המתלונן, ומשבחרה המשטרה שלא לעשות את העימות - נפגעה הגנת מרשו. אמנם הסכים הנאשם לעריכת עימות, ולא שמעתי כל הסבר הגיוני וסביר לאי-עריכת העימות, ואמנם על הרשות החוקרת לערוך עימותים מקום שהדבר נדרש - אך עדיין אין בכל אלה כדי לפגוע או לקפח את הגנת הנאשם, ואין באי-עריכת העימות כדי להשליך במקרה זה על הכרעת הדין.

סוף דבר

64. הוכח מעבר לכל ספק סביר, שהנאשם ביצע את כל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, וזאת בכפוף להכרעתי בנוגע לאישום השלישי, שהנאשם לא חנק את המתלונן אלא חבט בידו לעבר צוואר המתלונן.

ניתן היום, ח' אדר תשע"ז, 06 מרץ 2017, במעמד כל הצדדים.